

Sygn. akt II UK 403/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku T. J.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie T. J. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej – oddalił apelację T. J. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 1 grudnia 2011 r., oddalającego odwołanie T. J. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 17 grudnia 2009 r., ustalającej wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 1 stycznia 2010 r. w kwocie netto.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano – z powołaniem przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. -, że: „występuje istotny problem prawny zgodności z zasadami państwa prawa oraz prawem europejskim, w przedmiocie obniżenie wymiaru wysokości emerytur byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa przez zastosowanie przelicznika 0,7% podstawy jej wymiaru, w miejsce dotychczasowego w wysokości 2,6%, co stanowi sprzeczną z prawem ingerencję państwa w nabyte i nie kwestionowane dotychczas prawa do ubezpieczenia społecznego – tym samym stanowi zasadny przedmiotem zarzutu o zastosowanie odpowiedzialności zbiorowej bez jakiegokolwiek winy indywidualnej, naruszenia zasady równości wobec prawa oraz ochrony praw nabytych i podważenie zaufania obywatela do państwa, naruszenia zasady proporcjonalności przez zastosowanie drastycznego środka prowadzącego do pozbawienia znacznej części emerytury i bez rozważenie środków prawnych znacznie łagodniejszych – reasumując, stanowi to naruszenie zasad państwa prawa oraz stosownych przepisów prawa europejskiego, m.in. uchybienie wytycznym rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z 27 czerwca 1996 roku, numer 1096, w sprawie środków służących likwidacji spuścizny po totalitarnych systemach komunistycznych, stanowiących: - nakaz stosowania odpowiedzialności indywidualnej jednostki, a nie odpowiedzialności zbiorowej, odpowiedzialność musi być udowodnione w każdej indywidualnej sprawie, - przestrzeganie prawa do obrony i zasady domniemania niewinności oraz prawa odwołania się do Sądu, - zemsta na funkcjonariuszach poprzedniego systemu nie może być celem środków administracyjnych, takich jak ustawa lustracyjna lub dekomunizacyjna, - rozliczenie z systemem komunistycznym powinno nastąpić wyłącznie w okresie 10 lat od obalenia dyktatury (tj. w Polsce do 1999 roku, a przedmiotowa ustawa emerytalna dot. funkcjonariuszy SB weszła w życie po 20 latach od obalenia komunizmu)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Chociaż w rozpatrywanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to nie można uznać, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej wykazał istnienie przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w powołanym wyżej przepisie.

Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania – istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim zasadnicza wadliwość uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na tym, że nie wskazano w nim przepisów prawa, z którymi odwołujący się wiąże postawione problemy, tych przepisów, które stanowią podstawę skargi kasacyjnej.

Problemy dotyczące kwestii ustalenia wysokości emerytur policyjnych według wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18

października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.) były już przedmiotem kontroli konstytucyjnej Trybunału Konstytucyjnego. Wątpliwości te wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 - OTK-A 2010/2/15, orzekł, że art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy zmieniającej z 23 stycznia 2009 r. jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Kwestią regulacji zawartej w art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. zajmował się także Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 – OSNP 2011/15-16/210, przyjął, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.)), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy zajmował się także kwestiami zgodności z normami konstytucyjnymi kwestionowanej regulacji i podzielił w tym zakresie stanowisko zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw